

Fitxa tècnica

Guió Stefano Savona, Léa Mysius, Penelope Bortoluzzi **Fotografia** Stefano Savona **Música** Giulia Tagliavia **Interpretació** Amal Samouni, Fouad Samouni **Durada** 128 min **Gènere** Documental animació **Llengües** Àrab, amb subtítols en castellà

Sinopsi

A la perifèria rural de la ciutat de Gaza, una petita comunitat d'agricultors, l'extensa família Samuni és una comunitat camperola miraculosament fora de perill després de seixanta anys d'ocupació i guerres. Fins al gener de 2009, quan, durant l'ofensiva terrestre de l'operació israeliana Plom Fos, 29 dels seus membres van morir en circumstàncies dramàtiques. (Sensacine).

Crítica

10/05/2018 - CANES 2018: Stefano Savona ha rodat a la Franja de Gaza un documental únic i innovador per la seva lírica i per l'animació dramàtica de Simone Massi

"No sé com s'explica una història", diu la petita Amal en les primeres imatges de **La família Samuni**, el documental realitzat per **Stefano Savona** i seleccionat per prendre part a la Quinzena dels Realitzadors del Festival de Canes de 2018. Els records d'aquesta noia palestina estan massa presents per poder-los amagar sense més i flueixen com un torrent: "Aquí tot eren cultius", i indica el desastrós panorama del barri de Zeitoun, a Gaza, després dels bombardejos. "Portava cafè al meu pare mentre ell regava les plantes".

La família Samuni és una pel·lícula impel·lent i apassionada, si bé rodada amb la distància ideològica que és capaç un documentalista expert com Stefano Savona, arqueòleg i antropòleg de formació. Savona va tornar als llocs en què havia rodat el seu documental *Plomo fundido*, presentat al festival de Locarno el 2009, com si encara tingués una missió per acabar: la d'explicar tota la història de la família que havia conegut al cap d'aquella devastadora campanya militar - anomenada justament Operació Plom Fos- llançada per l'exèrcit israelià contra la Franja de Gaza entre el desembre de 2008 i el gener de 2009, que va acabar amb la mort de 29 membres de la família d'agricultors Samouni. A més del material ja recollit, el director necessitava representar visualment aquells records. Per a això, ha optat per recórrer a l'animació. El que converteix **La família Samuni** en un documental completament únic i innovador són les imatges animades creades per **Simone Massi**, un dels animadors independents italians més coneguts a escala internacional. Qui hagi pres part a la Mostra de Venècia entre els anys 2012 i 2016 recordarà la sigla de mig minut que precedia cada projecció: un tribut a Fellini, Angelopoulos, Wenders, Olmi i Tarkovsky. L'animació de Massi és clàssica: res d'ordinador, dibuixos amb tècniques que van del pastel a l'oli i punxons i altres instruments incisius per als últims detalls. El resultat són imatges de ritme sincopat, nerviós, molècules inestables que presenten amb gran lirisme i tensió emocional els moments més dramàtics de **La família Samuni**: l'arribada dels helicòpters d'assalt, les ràfegues de metralladora que plouen sobre les cases, el pentinat dels soldats... A l'animació també se li atorga el deure de reconstruir els records més dolços dels membres supervivents de la família i els moments de pura al·legoria, com el relat per part del parent més gran Ateya de la Sura de l'Elefant, de l'Alcorà.

Un informe publicat per l'Oficina de l'ONU per a la Coordinació d'Assumptes Humanitaris afirma que l'atac contra la pacífica família Samouni -una de tantes altres víctimes d'allò que els àrabs defineixen com el Zeitoun District Massacre- va ser un dels "incidents més greus" en el conflicte israelianopalestí justament perquè no hi havia cap aparent activitat de fonamentalistes de Hamàs a la zona i perquè l'exèrcit d'Israel va impedir durant tres dies l'accés a l'àrea de la Creu Roja i altres organitzacions per socórrer els ferits. Una investigació interna es va obrir de seguida per repassar les accions de la 84a Brigada d'Infanteria "Givati". En els murs d'algunes cases demolides, com es veu en el documental, es van trobar escrites en hebreu i en anglès frases com "The Only Good Arab is a Dead arab" [l'únic bon àrab és un àrab mort, ndt]. No obstant això, en les entrevistes amb els patriarques o amb els veïns del clan Samouni no trobem mai paraules de ràbia contra els israelians (molts habitants del barri anaven a treballar al territori israelià de la Franja de Gaza i saben parlar hebreu). Als funerals de les víctimes, quan arriben dirigents de Hamàs, Jihad i Fatah que volen "apoderar-se" d'aquells màrtirs del "terrorisme sionista", els Samouni responen que no són combatents sinó només ciutadans. Stefano Savona mostra l'atordiment, el dolor i la humiliació, així com les contradiccions d'aquesta cultura, com, per exemple, els matrimonis combinats o la discutible gestió de les indemnitzacions. Quan la càmera torna al petit orfe Samouni que creix en la carnisseria, viu en el culte del pare mort i reproduceix el seu retrat amb llapis de colors, l'espectador reconeix un potencial futur combatent.

Camillo de Marco – Cineuropa.org